

El bon treball de la Fundació Vidal i Barraquer

Aquesta imatge parla

«La Fundació Vidal i Barraquer ha treballat i treballa molt i bé», va dir el cardenal Lluís Martínez Sistach en el curs de la jornada que aquesta Fundació va organitzar el passat 7 de febrer per commemorar, amb una sessió de reflexió i treball, els

50 anys d'activitat. Nasca gràcies a la iniciativa del sacerdot i metge Dr. Jordi Font, SJ, amb la col·laboració del Dr. Antoni Bobé i d'altres professionals, aquesta Fundació és molt activa en el servei a la salut mental, tant en el camp de l'assistència com en els de l'ensenyament i la investigació. Forma part de la Universitat Ramon Llull. És una fundació canònica al servei de les diòcesis catalanes, també en el camp del discerniment de les vocacions al ministeri sacerdotal i a la vida religiosa.

GLOSSA

És hora de buscar escola

Un grup de matrimonis amb fills petits que han d'iniciar l'escolarització abordaven el tema de l'elecció d'escola. Les perspectives eren molt diverses i les posicions inicials ben diferenciades. Alguns tenien l'opció quasi definida; d'altres, estaven immersos en un procés de discerniment. No hi ha dubte que aquesta és una decisió molt rellevant en la vida dels infants i d'una gran responsabilitat per als pares. A l'escola, els infants hi passaran quinze anys. Uns anys decisius per créixer i fer-se grans i per formar-se com a persones, per adquirir coneixements essencials, per construir la seva personalitat i per començar a trobar el sentit que volen donar a la seva vida.

En un marc de llibertat d'elecció, els pares han de filar prim, ja que les escoles, siguin de titularitat pública o privada, ofereixen accents diversos i diferenciadors. Cal ponderar, a més dels valors generals que afecten totes les escoles, aquells que són propis del centre concret i que configuren el projecte educatiu, sense negligir les propostes actualitzadores (noves tecnologies, multilingüisme...) en el seu servei educatiu i en els altres serveis i activitats complementàries. Cal constatar-ne, també, la intenció de servei al creixement humà de les persones, el nivell de personalització, l'adaptació

a cada alumne i a la millora de la societat. Una altra de les perspectives fonamentals des de la qual cal considerar l'elecció d'escola són les persones, l'entorn humà —la direcció, el professorat i el personal d'administració i serveis—, el seu nivell de compromís amb la missió, la visió i els valors de l'escola, la seva preparació i el seu programa formatiu d'actualització i perfeccionament constant.

Els pares cristians també han de ponderar la dimensió religiosa en la formació dels fills. Si l'opció és una escola pública o una concertada no religiosa, inscrivint-los a la classe de religió, complementada per la formació en la catequesi parroquial; si l'opció és una escola cristiana, aquesta els oferirà una proposta educativa fonamentada en l'Evangeli que acompanya el creixement humà i cristià. En ambdues possibilitats, els pares han de tenir cura i vetllar per la vivència i celebració de la fe en l'àmbit familiar i comunitari. «Eduqueu-los i instruïu-los tal com ho faria el Senyor» (Ef 6,4). L'elecció d'escola no és l'elecció d'un servei més... Trieu-ne una que us faci sentir a gust, aquella en què família i escola aneu a l'una, en què sigueu còmplices i participants de l'educació dels vostres fills, per a qui voleu el millor.

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Les temptacions de l'Església avui (I)

Somiem amb una Església lliure, i sabem que la millor aliada de la llibertat és la pobresa. Sabem a més que l'una i l'altra no es donen o es tenen simplement, sinó que s'han de treballar. Disposem-nos en la Quaresma a treballar la virtut com Església, ja que estem segurs de trobar al final del camí una nova felicitat, un creixement en autenticitat, una «Església virtuosa», més veritable, més de Crist. Entrem amb l'Església a la Quaresma.

El camí quaresmal és de creixement, perquè és camí de prova. Així avancem i creixem els que mirem de mantenir-nos fidels al Déu de Jesucrist i així mateix es purifica i perfecciona l'Església. Ella també és i ha de ser constantment provada.

«Prova» és tota experiència que posa de manifest la veritat o la vàlua d'una cosa. Sempre suposa un sofriment, més o menys intens, perquè el sofriment «és el test revelador de l'ésser humà»: el sofriment té la qualitat de posar al descobert la realitat que la vida quotidiana normalment manté amagada.

El sofriment té a la Bíblia i a la vida cristiana una importància cabdal. Quan es dona un fet que ens fa patir, la Revelació ens diu que és legítim preguntar-nos si hi som provats per Déu o si prové de l'enemic. En el primer cas, Déu vol que creixem, en el segon, l'enemic busca que retrocedim o que caiguem. Llavors l'anomenem temptació.

Ja fa molt de temps que pensem que l'Església avui pateix una situació d'exili. Això no és gens nou, ja que aquesta és la situació que li correspon per naturalesa, perquè la seva pàtria és el cel. Però aquí ens referim a un exili vital, històric, precís, en el qual ella és particularment provada.

Permeteu-me evocar una vivència personal. Fa uns vint dies, a les Jornades de formació i espiritualitat, els preveres i diaques de la diòcesi vam poder escoltar unes reflexions oportunes que ens oferí Mn. Teodor Suau, sacerdot de la diòcesi de Mallorca. L'argument central de la seva aportació era com actua Déu en la història, i incloïa un punt essencial: el poble d'Israel va redescobrir Déu, i la seva manera d'actuar, en un moment tan tràgic com fou l'exili a Babilònia. En escoltar aquesta exposició immediatament em va venir a la memòria una experiència que vaig viure fa bastants anys. Travessava moments ministerialment complicats i va resultar que en molt poc espai de temps, encara no una setmana (una «casualitat provident») van caure a les meves mans tres llibres coincidents i lluminosos: *Exili i tendresa*, d'Eloi Leclerc, on l'autor narra el «fracàs» revelador de sant Francesc d'Assís a la guerra de les Croades a Terra Santa; *L'exili i la glòria*, de Thomas Merton, una història esgarrifosa del sofriment d'una monja contemplativa a les terres gèlides del nord del Japó; i *L'espiritualitat de l'exili*, de A. Gelin, una breu síntesi dels grans descobriments d'Israel en l'exili babilònic. Semblava que escoltava una única paraula, farcida de llum i de consol. Els missatges que trobava eren abundants i obrien una nova visió d'un mateix, del món, de Déu i de l'Església.

Però, abans de res, apareixia una clara certesa davant els meus ulls: cada u i el Poble elegit, és a dir, l'Església, no creixerem realment si no travessem la prova, i que per tant el sofriment és un fet inexorable en el nostre camí cap a la felicitat.

Heus aquí, per tant, una primera temptació que assetja avui l'Església i que li impedeix créixer: fabricar-se un cristianisme sense conflicte, només consolador, tranquil, aburguesat, acomodaticí, és a dir, una fe sense creu.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

Aquesta imatge parla

PERE MONTAGUT

Pere Tena, un pastor i teòleg estimat

Mn. Pere Montagut va descobrir el bisbe Pere Tena com a seminarista —al Convictori— i després com a alumne seu de litúrgia a la Facultat de Teologia. Finalment, com a vicari de la Parròquia del Remei de les Corts de Barcelona —actualment n'és el rector—, on van viure plegats fins a la jubilació del seu germà, Mn. Francesc.

Què destacaria d'una personalitat humana tan rica?
Em va captivar, sobretot, el seu tarannà casolà, familiar i senzill. En les seves responsabilitats eclesials podia posar-se a l'altura del que se li demanava, i això li feia expandir una qualitat humana que no sovinteja. No era propens a jutjar ningú ni era amant de cabòries ideològiques. Estimava personalment.

I com a pastor i teòleg?
S'ha acreditat com un incansable catequeta. Fruïa ensenyant la fe de l'Església. Era un convençut propagador dels ensenyaments conciliars. Els darrers mesos, ja debilitat per la malaltia, encara ens donava una nova lliçó sobre la *Sacrosanctum Concilium*. Escoltar-lo predicar era un exercici de solidesa; celebrava la litúrgia amb unció, molts vàrem acudir al seu agut discerniment i quedàvem meravellats de la seva devoció a la Paraula de Déu.

Ha marcat una època eclesial?
Penso que sí. Ho ha fet a Barcelona i per tota l'Església. Era una autoritat reconeguda, especialment en el camp litúrgic. Es troba entre els qui acolliren fidelment el Vaticà II per ser més sacerdots de Crist i més servidors de l'Església santa. Molts hem fet aquests dies un exercici de memòria i li estem agraïts. Ell volia fer de bisbe sense deixar d'escriure, de pensar, de fer vida de barri, sense oblidar el do de l'amistat.

Òscar Bardají i Martín

HISTORIA DE LA CARIDAD

Los sacerdotes obreros

En 1943 Henri Godin e Yvan Daniel escribieron el libro *Francia, país de misión*, una cruda descripción de la descristianización de Francia y una apelación apasionada a la reevangelización del país. Más tarde, esta constatación se ha reproducido en otros países europeos tradicionalmente cristianos.

También en 1943, el cardenal Suhard, arzobispo de París, creó la Misión de París, un intento generoso de anunciar a Cristo en la nueva situación. No pocos sacerdotes querían estar presentes entre los que sufrían y vivir en comunión con los pobres, poniendo en práctica las palabras de Jesús: «Los pobres son evangelizados», en la línea de Charles de Foucauld.

Además de la Misión de París y la Misión de Francia, nacieron los Sacerdotes del Pradío, el Voluntariado para los Derechos del Hombre más Pobre, el Movimiento Cuarto Mundo... Gilbert Cesbron describió sugerentemente esta espiritualidad y este impulso generoso en su novela *Los santos van al infierno* (1952). Roma prohibió la experiencia en medio de una gran polémica.

El cardenal Liénart, obispo de Lille, consiguió que la Misión de Francia se mantuviera bajo la forma de una prelatura *nullius*, con una organización más centralizada. Con perplejidades y altibajos, aquella fue una página evangélica de la Iglesia contemporánea. Una página que ha dejado una herencia de pastoral misionera.

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis.
Historia de la caridad en la Iglesia,
Editorial San Pablo)

HECHOS DE VIDA

Necesidad de ternura

Es un texto medieval de Salzburgo. Mn. Jordi Sans Vila, operario diocesano formador nuestro en el Seminario de Barcelona, lo vio escrito en la pared de un monasterio:

- «Un sacerdote debe ser muy grande y a la vez muy pequeño;
- de espíritu noble como si llevara sangre real y sencillo como un labriego;
- héroe, por haber triunfado de sí mismo, y hombre que sabe sufrir;
- fuente inagotable de santidad y pecador a quien Dios perdonó;
- señor de sus propios deseos y servidor de los débiles y vacilantes;
- uno que jamás se doblegó ante los poderosos y se inclina, no obstante, ante los más pequeños;
- dócil discípulo de Jesús y siempre dispuesto a servir;
- pordiosero de manos suplicantes para los pobres y mensajero que distribuye los dones más grandes a manos llenas;
- siempre animoso, luchador en el campo de batalla, madre tierna a la cabecera del enfermo o de quien sufre y llora;
- anciano por la prudencia de sus consejos y niño por su confianza;
- amante de lo más humilde y aspirante a lo más sublime;
- el sacerdote debe ser hecho para la alegría; ajeno a la envidia y transparente en sus pensamientos;
- sincero en sus palabras; amigo de la paz y enemigo de discordias.
- Seguro de sí mismo y que con su vida nos muestre a Jesucristo.»

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La Quaresma: camí cap a la Pasqua

La Pasqua és la festa litúrgica més important i antiga que se celebra el diumenge que segueix a la lluna plena de primavera. Ja sant Pau afirma «que si Crist no ha ressuscitat vana és la nostra fe» (1Co 15,14). Per això, el papa Francesc la situa en el nucli fonamental de la fe que és «la bellesa de l'amor salvífic de Déu manifestat en Jesucrist mort i ressuscitat» (*La joia de l'Evangelí*, n. 36). A partir del segle IV es qualificà el camí cap a la Pasqua com la Quaresma o *quarantena*, tot anticipant al dimecres anterior el dejuni que no es practicava en diumenge, i per això el dimecres de cendra esdevingué l'obertura de la Quaresma.

Els diumenges previs al de Rams orienten vers la Pasqua. Enguany, en el cicle A, la primera lectura toca la creació i el pecat (1a setmana), Abraham (2a), Moisès (3a), el Poble de Déu (4a) i els profetes (5a); la segona lectura variable, fa de mediació vers l'Evangelí, i aquest presenta: les temptacions (1a), la transfiguració (2a), els evangelis majors de la catequesi: la Samaritana (3a), el cec de naixement (4a) i la resurrecció de Llätzer (5a). És així, doncs, com la litúrgia quaresmal ens prepara per celebrar «el Crist, la nostra Pasqua» (1Co 5,7).

Dr. Salvador Pié

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 10. ■ Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Lv 19,1-2.11-18 / Sl 18 / Mt 25,31-46]. Sant Simplicí, papa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Càndid o Candi, mr.; santa Maria Eugènia de Jesús Milleret de Brou, vg., fund. de les Religioses de l'Assumpció.
- 11. ■ Dimarts** [Is 55,10-11 / Sl 33 / Mt 6,7-15]. Sant Eulogi, prev. de Còrdova i mr. (859); santa Àurea (Oria), vg., abadessa de Villavelayo (Castella); santa Rosina, vg.
- 12. ■ Dimecres** [Jn 3,1-10 / Sl 50 / Lc 11,29-32]. Sant Innocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar mr. (295); sant Bernat, bisbe; sant Teòfanès, monjo; sant Lluís Orione, prev. salesià.
- 13. ■ Dijous** [Est 14,1.3-5.12-14 / Sl 137 / Mt 7,7-12]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.
- 14. ■ Divendres** [Ez 18,21-28 / Sl 129 / Mt 5,20-26]. Sant Arnal, abat benedictí i màrtir (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica.
- 15. ■ Dissabte** [Dt 26,16-19 / Sl 118 / Mt 5,43-48]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. Orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. Filles de la Caritat (FC, paülles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.
- 16. ■ † Diumenge vinent**, II de Quaresma (lit. hores 2a. setm.) [Gn 12,1-4a / Sl 32 / 2Tm 1,8b-10 / Mt 17,1-9]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Sàlaria; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

DIUMENGE I DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 2,7-9; 3,1-7)

El Senyor-Déu modelà l'home amb pols de la terra, li bufà a la cara per fer-li entrar un alè de vida, i es convertí en un ésser animat. Llavors el Senyor-Déu plantà un jardí a Edèn, a la regió d'orient, i va posar-hi l'home que havia modelat. El Senyor-Déu va fer néixer de la terra fèrtil totes les varietats d'arbres que fan goig de veure i donen fruits gustosos. Al mig del jardí hi havia l'arbre de la vida i l'arbre del coneixement del bé i del mal.

La serp era el més astut de tots els animals que el Senyor-Déu havia fet. Digué, doncs, a la dona: «¿Així Déu us ha dit que no mengueu dels fruits de cap arbre del jardí?». La dona li respongué: «Podem menjar dels fruits de tots els arbres del jardí, però dels fruits de l'arbre que hi ha al mig, Déu ha dit que no en mengem ni els toquem, perquè moriríem». La serp digué a la dona: «No moriríeu pas! Déu sap que, si un dia en menjàveu, se us obririen els ulls i seríeu iguals que els àngels: coneixeríeu el bé i el mal». La dona, veient que el fruit de l'arbre era bo per a menjar, que donava gust de veure i que era temptador això d'adquirir coneixement, en collí i en menjà; en donà també al seu marit, que en menjà com ella, i se'ls obriren a tots dos els ulls. Llavors s'adonaren que anaven nus i cosiren fulles de figuera per fer-se'n faldars.

▶ Salm responsorial (50)

R. *Compadriu-vos de nosaltres, Senyor, perquè hem pecat.*

Compadriu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant; / vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes; / renteu-me ben bé de les culpes, / purifiqueu-me dels pecats. R.

Ara reconec les meves faltes, / tinc sempre present el meu pecat. / Contra vós, contra vós sol he pecat, / i he fet el que és dolent als vostres ulls. R.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, / feu renéixer en mi un esperit ferm. / No em llanceu de la vostra presència, / ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Torneu-me el goig de la vostra salvació, / que em sostingui un esperit magnànim. / Obriu-me els llavis, Senyor, / i proclamaré la vostra lloança. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,12-19)

Germans, per obra d'un sol home entrà el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort, que s'estengué a tots els homes, donat que tots van pecar.

Així, doncs, si per haver fallat aquell tot sol va imperar la mort per culpa d'ell, amb molt més motiu els qui reben aquesta sobreabundància de gràcia i el do generós que els fa justos viuran i regnaran gràcies a un de sol, que és Jesucrist. Per tant, així com per haver fallat un sol home es va estendre a tots la condemna, també per haver estat just un de sol tots els homes són absolts i obtenen la vida; així com, per haver desobeït aquell home sol, els altres van esdevenir pecadors, també per haver obeït un de sol, esdevindran justos els altres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 4,1-11)

En aquell temps, l'Esperit conduí Jesús al desert perquè el diable el temptés. Feia quaranta dies i quaranta nits que dejunava, i quedà extenuat de fam. El temptador se li acostà i li digué: «Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans». Jesús li respongué: «Diu l'Esriptura: "L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu".»

Llavors el diable se l'enduu a la ciutat santa, el deixa dalt la cornisa del temple i li diu: «Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix; l'Esriptura diu: "Ha donat ordre als seus àngels que et duguin a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres".» Jesús li contestà: «També diu l'Esriptura: "No temptis el Senyor, el teu Déu".»

Després el diable se l'enduu dalt una muntanya altíssima, li fa veure tots els reialmes del món i la seva glòria i li diu: «Tot això t'ho donaré si et prosternes i m'adores». Llavors li diu Jesús: «Vés-te'n d'aquí, Satanàs! L'Esriptura diu: "Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol".» Llavors el diable el deixà estar, i vingueren uns àngels per proveir-lo.

▶ Lectura del libro del Génesis (Gn 2,7-9; 3,1-7)

El Señor Dios modeló al hombre de arcilla del suelo, sopló en su nariz un aliento de vida, y el hombre se convirtió en ser vivo. El Señor Dios plantó un jardín en Edén, hacia oriente, y colocó en él al hombre que había modelado. El Señor Dios hizo brotar del suelo toda clase de árboles hermosos de ver y buenos de comer; además, el árbol de la vida, en mitad del jardín, y el árbol del conocimiento del bien y el mal.

La serpiente era el más astuto de los animales del campo que el Señor Dios había hecho. Y dijo a la mujer: «¿Cómo es que os ha dicho Dios que no comáis de ningún árbol del jardín?» La mujer respondió a la serpiente: «Podemos comer los frutos de los árboles del jardín; solamente del fruto del árbol que está en mitad del jardín nos ha dicho Dios: "No comáis de él ni lo toquéis, bajo pena de muerte".» La serpiente replicó a la mujer: «No moriréis. Bien sabe Dios que cuando comáis de él se os abrirán los ojos y seréis como Dios en el conocimiento del bien y del mal.» La mujer vio que el árbol era apetitoso, atrayente y deseable, porque daba inteligencia; tomó el fruto, comió y ofreció a su marido, el cual comió. Entonces se les abrieron los ojos a los dos y se dieron cuenta de que estaban desnudos; entrelazaron hojas de higuera y se las ciñeron.

Crist és temptat pel diable al desert. Frontal brodat, Museu de la Catedral (Barcelona)

🔊) *Aquesta imatge parla*

▶ Salmo responsorial (50)

R. *Misericordia, Señor: hemos pecado.*

Misericordia, Dios mío, por tu bondad, / por tu inmensa compasión borra mi culpa, / lava del todo mi delito, / limpia mi pecado. R.

Pues yo reconozco mi culpa, / tengo siempre presente mi pecado: / contra ti, contra ti sólo pequé, / cometí la maldad que aborreces. R.

Oh, Dios, crea en mí un corazón puro, / renuévame por dentro con espíritu firme; / no me arrojes lejos de tu rostro, / no me quites tu santo espíritu. R.

Devuélveme la alegría de tu salvación, / afiánzame con espíritu generoso. / Señor, me abrirás los labios, / y mi boca proclamará tu alabanza. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 5,12-19)

Hermanos: Lo mismo que por un hombre entró el pecado en el mundo, y por el pecado la muerte, así la muerte pasó a todos los hombres, porque todos pecaron. Por el delito de un solo hombre comenzó el reinado de la muerte, por culpa de uno solo. Cuanto más ahora, por un solo hombre, Jesucristo, vivirán y reinarán todos los que han recibido un derroche de gracia y el don de la justificación. En resumen: si el delito de uno trajo la condena a todos, también la justicia de uno traerá la justificación y la vida. Si por la desobediencia de uno todos se convirtieron en pecadores, así por la obediencia de uno todos se convertirán en justos.

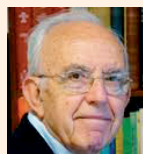
▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 4,1-11)

En aquel tiempo, Jesús fue llevado al desierto por el Espíritu para ser tentado por el diablo. Y después de ayunar cuarenta días con sus cuarenta noches, al fin sintió hambre. El tentador se le acercó y le dijo: «Si eres Hijo de Dios, di que estas piedras se conviertan en panes.» Pero él le contestó, diciendo: «Está escrito: "No sólo de pan vive el hombre, sino de toda palabra que sale de la boca de Dios".»

Entonces el diablo lo lleva a la ciudad santa, lo pone en el alero del templo y le dice: «Si eres Hijo de Dios, tírate abajo, porque está escrito: "Encargaré a los ángeles que cuiden de ti, y te sostendrán en sus manos, para que tu pie no tropiece con las piedras".» Jesús le dijo: «También está escrito: "No tentarás al Señor, tu Dios".» Después el diablo lo lleva a una montaña altísima y, mostrándole los reinos del mundo y su gloria, le dijo: «Todo esto te daré, si te postras y me adoras.» Entonces le dijo Jesús: «Vete, Satanás, porque está escrito: "Al Señor, tu Dios, adorarás y a él sólo darás culto".» Entonces lo dejó el diablo, y se acercaron los ángeles y le servían.

COMENTARI

Les temptacions de Jesús

Subratllem els trets de la redacció de Mateu. Primer, posa un accent en el dejuni de Jesús. No només quaranta dies sinó també quaranta nits. Com Moisès en l'Horeb (*Ex 34,28; Dt 9,9-18*), o també com la tornada del camí d'Elies (*1Re 19,2-8*). Tanmateix, a Mateu no s'esmenta la proximitat de Déu (com amb Moisès), ni tampoc l'assistència miraculosa que rep Elies (pa i aigua pel camí). Després del dejuni, Jesús té gana. Aquí apareix el temptador (literalment, el que vol apartar del camí): «ja que ets el fill de Déu». La temptació és més subtil del que sembla: «ja que tens aquest poder...» La resposta de Jesús no solament remarca que «l'ho-

me no viu només de pa» (com en Lluc), sinó que, seguint la cita del Deuteronomi, afegeix: «de tota paraula que surt de la boca de Déu», de fer la voluntat de Déu que és la justícia, el nucli de la seva vida.

La segona temptació de Jesús en Mateu és al temple de Jerusalem. La temptació sembla anticipar l'escena de Getsemaní. També aquí Jesús diu clarament que el camí de la passió no s'ha de bandejar cridant les legions d'àngels del seu Pare (*Mt 26,53*). Però també ens avancem a l'escena del calvari: «si ets el fill de Déu, baixa de la creu» (*Mt 27,40*). Les temptacions no són puntuals, acompanyen Jesús tota la vida (cf. *He 2,18; 4,15*). El que dona la clau de la resposta de Jesús és també aquí un text del Deuteronomi:

«no temptaràs el Senyor, el teu Déu». Estem en línia amb la voluntat de Déu.

La tercera temptació, dalt d'una muntanya, a la vista de tots els reialmes de la terra, és la més grollera: posar-se al servei de Satanàs per dominar el món. Jesús respon amb un text molt proper al *Xemà*, la gran pregària jueva d'aleshores i d'ara: «Escolta, Israel, el Senyor, el teu Déu és un Déu únic...» (*Dt 6,4*). Les temptacions són adreçades a Jesús com a «fill de Déu». Jesús és Messies en tant que és el Fill de Déu. I cal notar el to positiu de les respostes de Jesús: «està escrit». En contrast amb el vell Israel, Jesús ha vençut les temptacions del desert.

Oriol Tuñí, SJ

CRÒNICA

Trobada dels Centres de Preparació al Matrimoni CPM. Els equips del CPM de la Província Eclesiàstica de Barcelona van realitzar una trobada matinal dissabte 22 de febrer a la Casa de l'Església. Una trentena de persones es van reunir i van acollir la salutació inicial del bisbe Agustí. A continuació, Mn. Josep Lluís Aguilari, consiliari, va fer una exposició sobre la temàtica de la transmissió de la fe als joves, a la qual va seguir un treball en grups i una posada en comú.

AGENDA

XXXV Trobada de Santuaris de Catalunya i Balears. El Secretariat Interdiocesà de la Pastoral del Turisme i dels Santuaris de la CET organitza el 10 i 11 de març aquesta trobada itinerant, enguany a la ciutat de Sitges, amb la presència del bisbe Agustí, que és l'encarregat a la Tarraconense d'aquest àmbit pastoral. S'abordaran tres temàtiques: els santuaris i la seva riquesa artística i cultural, com a eina d'evangelització i la seva integració a les rutes de turisme religiós a través del projecte Catalunya Sacra; l'enriquiment personal dels laics a partir del seu treball en el santuari; què demanen els pelegrins-visitants al santuari. Es faran

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Trobada de voluntaris de Mans Unides. El passat 22 de febrer es va realitzar per primera vegada una trobada del bisbe Agustí amb els voluntaris de Mans Unides, amb el desig de poder exposar-li les inquietuds, il·lusions i alegries per la tasca que porten endavant des d'aquesta ONG de l'Església. Per començar, el pediatre Iñaki Alegria va donar el seu testimoni de treball a l'Hospital de Gambo (Etiòpia) i a continuació es va obrir un interessant debat sobre la situació del sud del món i la nostra acció per cercar solucions. La reunió, molt enriquidora i encoratjadora per als voluntaris, va acabar amb la celebració de l'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí i concelebrada per Mn. Antoni Babra, consiliari.

diverses visites culturals a esglésies i santuaris d'interès de la zona.

Consell Pastoral Diocesà. El proper dissabte 15 de març al matí hi haurà una nova reunió on es continuarà la reflexió sobre el document de la CEE «Orientacions pastorals per a la coordinació de la família, la parròquia i l'escola en la transmissió de la fe». Mn. Carles Muñoz, delegat de Pastoral de Joventut, presentarà concretament l'àmbit de la parròquia.

Grups de diàleg de les parròquies de Vilafranca. 17 de març, 21 h. Joaquim Menacho, doctor en Enginyeria Industrial Química i col·laborador de Cristianisme i Justícia, farà una xer-

rada amb el tema «El Déu que perdona incondicionalment», amb un col·loqui posterior amb els participants. Sala Mn. Joan Vinyeta, Parròquia de Santa Maria de Vilafranca.

Curs de pastoral i ètica de la salut. El Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut de Catalunya (SIPS) organitza aquest curs els dimarts 11, 18, 25 de març i 1 d'abril, de les 16 h a les 19 h, al Caixa-Fòrum de Montjuïc (Barcelona). S'abordaran temàtiques com l'atenció religiosa al final de la vida, l'ètica de la cura dels malalts crònics, la sedació pal·liativa, les voluntats anticipades, etc. L'inscripció, gratuïta amb places

limitades, fins al 10 de març, al SIPS, tel. 933 171 597, matins.

Campanya de preinscripcions escolars. De l'11 al 21 de març. És també el moment per inscriure els fills a la classe de religió. La Fundació Escola Cristiana ofereix un web per ajudar a triar una escola cristiana per a la formació dels fills: www.triaescolacristiana.cat

ESPIRITUALITAT

Recés de Quaresma per a preveres i diaques. 11 de març, a la residència Mare Ràfols de Vilafranca del Penedès, per a les dues vicaries. Predicarà el P. Antoni Pou, osb, sobre el missatge del papa Francesc per a la Quaresma 2014, aprofundint el significat de la pobresa.

Recés de Quaresma per a diaques i esposes de tot Catalunya. 15 i 16 de març, a la casa de la Sagrada Família de Rubí, organitzat per l'Associació Sant Llorenç, per a la promoció del diaconat. Hi predicarà el bisbe Agustí, sobre l'esperit de les Benaurances.

CATEDRAL

1r diumenge de Quaresma. Avui, 9 de març a les 19 h, eucaristia presidida pel bisbe Agustí.

ECO DE LA PALABRA

Las tentaciones de la Iglesia hoy (I)

Soñamos con una Iglesia libre, y sabemos que la mejor aliada de la libertad es la pobreza. Sabemos además que una y otra no se dan o se tienen simplemente, sino que se han de trabajar. Dispongámonos en la Cuaresma a trabajar la virtud en cuanto Iglesia, ya que estamos seguros de hallar al final del camino una nueva felicidad, un crecimiento en autenticidad, una «Iglesia virtuosa», más verdadera, más de Cristo. Entremos con la Iglesia en la Cuaresma.

El camino cuaresmal es de crecimiento, porque es camino de prueba. Así avanzamos y crecemos los que intentamos mantenernos fieles al Dios de Jesucristo y así se purifica y perfecciona la Iglesia. Ella también es y ha de ser constantemente probada.

«Prueba» es toda experiencia que pone de manifiesto la verdad o la valía de una cosa. Siempre supone un sufrimiento, más o menos intenso, porque el sufrimiento «es el test revelador del ser humano»: el sufrimiento tiene la cualidad de poner al descubierto la realidad que la vida cotidiana normalmente mantiene oculta.

El sufrimiento tiene en la Biblia y en la vida cristiana una importancia capital. Cuando se da un hecho que nos hace sufrir, la Revelación nos dice que es legítimo preguntarnos si en él somos probados

por Dios o si proviene del enemigo. En el primer caso, Dios desea que crezcamos, en el segundo, el enemigo busca que retrocedamos o caigamos. Entonces lo llamamos tentación.

Ya hace mucho tiempo que pensamos que la Iglesia hoy sufre una situación de exilio. Esto no es nada nuevo, ya que esa es la situación que le corresponde por naturaleza, pues su patria es el cielo. Pero aquí nos referimos a un exilio vital, histórico, preciso, en el que ella es particularmente probada.

Permítaseme evocar una vivencia personal. Hace unos veinte días, en las Jornadas de formación y espiritualidad, los presbíteros y diáconos de la diócesis pudimos escuchar unas reflexiones oportunas que nos ofreció Mn. Teodor Suau, sacerdote de la diócesis de Mallorca. El argumento central de su aportación era cómo actúa Dios en la historia, e incluía un punto esencial: el pueblo de Israel redescubrió a Dios, y su modo de actuar, en un momento tan trágico como fue el exilio en Babilonia. Al escuchar esta exposición inmediatamente me vino a la memoria una experiencia que viví hace bastantes años. Atravesaba momentos ministerialmente complicados y resultó que en muy poco espacio de tiempo, apenas una semana (una «casualidad providente») cayeron en mis manos

tres libros coincidentes y luminosos: *Exilio y ternura*, de Eloi Leclerc, donde el autor narra el «fracaso» revelador de san Francisco de Asís en la guerra de las Cruzadas en Tierra Santa; *El exilio y la gloria*, de Thomas Merton, una historia escalofriante del sufrimiento de una monja contemplativa en las tierras gélidas del norte del Japón; y *La espiritualidad del exilio*, de A. Gelin, una breve síntesis de los grandes descubrimientos de Israel en el destierro babilónico. Parecía que escuchaba una única palabra, cargada de luz y de consuelo. Los mensajes que hallaba eran abundantes y abrían una nueva visión de uno mismo, del mundo, de Dios y de la Iglesia.

Pero, ante todo, aparecía una clara certeza ante mis ojos: cada uno y el Pueblo elegido, es decir, la Iglesia, no creceremos realmente si no atravesamos la prueba, y que por tanto el sufrimiento es un hecho inexorable en nuestro camino hacia la felicidad.

He aquí, por tanto, una primera tentación que asedia hoy a la Iglesia y que le impide crecer: fabricarse un cristianismo sin conflicto, sólo consolador, tranquilo, aburguesado, acomodaticio, es decir, una fe sin cruz.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat